

1) Γίνομαι τελείως μωρός, απομωραίνομαι, αποβλακοῦμαι ἔνθ' ἄν.: 'Αποζαβώθητις' ὁ δεῖνα! Λεῦκ. 2) Γίνομαι σωματικῶς ἀνίκανος Χίος: 'Αποζαβώθηκα πρὸς καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω τοὺς δουλειές μου.

ἀποζάγκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαγκώνω.

Ἡ διὰ τριβῆς ἀφαίρεσις τῆς σκωρίας μεταλλίνων σκευῶν.

ἀποζαγκώνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαγκώνω.

Διὰ τριβῆς καὶ πλύσεως ἀφαιρῶ τὴν σκωρίαν μεταλλίνων σκευῶν: 'Αποζαγκώνω τὸ χαλκόν.

ἀποζαλγὰ ἡ, Κρήτ. ἀποδαλγὰ Ἴων. (Σμύρν.) Κύθν. ἀπουδαλγὰ Σάμ. ἀποδαλὲ Ἰκαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ζαλγὰ. Οἱ μετὰ τοῦ δ τύπ. κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ πόδι. Πβ. καὶ ἀπόζαλο.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Ἰκαρ. Κρήτ. Κύθν.: Εὐρῆκα τὴν ἀποζαλγὰ τοῦ λαοῦ Κρήτ. Εἶδα τὴν ἀποδαλγὰ τοῦ λαοῦ Κύθν. Συνών. ἀπαλλαγὴ 3, ἀποβολὴ 3, ἀποζαλὴ 1, ἀπόζαλο 1, ἀχνάρι, ζαλγὰ, ζάλο, πατσα, πατημασὰ, πατησὰ. 2) Ἡ μεταξὺ τῶν διεστηκῶν ποδῶν ἀπόστασις Ἴων. (Σμύρν.) Σάμ.: Πῆρα μὴ ἀπουδαλγὰ καὶ τοὺν πρόκαμα (μὲ ἓνα διασκελισμὸν τὸν κατέφθασα) Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιασκελισὰ 1.

ἀποζάλεμα τό, Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαλεῦω.

Ἀνάπαυσις, ἡσυχία ἔνθ' ἄν.: Εἶδ' ἀποζάλεμα ποῦ τό'χεις, καμένε! (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου ἀναπαυομένου νωχελῶς) Ἀπύρανθ.

ἀποζαλεμὸς ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαλεῦω.

Ἀποζάλεμα, ὁ ἰδ.

ἀποζαλεῦω ἀμάρτ. ἀποζαλεῦω Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαλεῦω.

1) Ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω Νάξ. (Γαλανᾶδ.): Πέσε εἶτογε 'ς τὸ σοφᾶ ν' ἀποζαλέψης. 2) Ἀμεριμνῶ καὶ ἀδιαφορῶ διὰ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας Νάξ. ('Απύρανθ.): Μὴ δὰς ἐδὰ ν' ἀποζαλέψης ἐκεῖ νὰ θαρῆς πῶς δὲ χρειάζεσαι 'πά. Ὡ δουλειές ποῦ τ' ἔχω καὶ κάθομαι ἀποζαλεμένη!

ἀποζαλὴ ἡ, ἀμάρτ. ἀπαζαλὴ Νίσυρ. Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *ζαλὴ. Ὁ τύπ. ἀπαζαλὴ κατ' ἀφομ.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Τῆλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποζαλγὰ 1. 2) Ζημία, βλάβη γινομένη εἰς ἀγροὺς ὑπὸ εἰσβαλόντων ζώων Νίσυρ.: Ἐλᾶτε νὰ δῆτε ἀποζαλὴ ποῦ μοῦ 'καμαν τὰ βόδια. β) Ζημία εἰς ἀγροὺς προκαλουμένη ὑπὸ ἀνέμου σφοδροῦ Νίσυρ.

ἀποζαλίζω Ἀθῆν. κ. ἄ. Μετοχ. 'μποζαλισμένος ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 121

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαλίζω.

Ζαλίζω πολὺ ἔνθ' ἄν.: Ἡμουννα ζαλισμένος, μὲ τοῖς φωνές σας μ' ἀποζαλίσαιτε! Ἀθῆν. «Ἐτέρπετο τὸ οὖς τοῦ πάτερ Νικοδήμου, ὅστις 'μποζαλισμένος ἀπὸ τὸ ὀλίγον κρασί δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ» ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀπόζαλο τό, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπάζαλο Κρήτ. (Βιάνν.) ἀπόδαλο Κύθν. Πάρ. 'πόδαλο Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ζάλο. Ὁ τύπ. ἀπάζαλο κατ' ἀφομ. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ δ τύπ. πβ. ἀποδαλγὰ ἐν λ. ἀποζαλγὰ.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Κύθν. Πάρ. Τῆλ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Βλέπω τ' ἀπόδαλά του Κύθν.

|| Φρ. Τ' ἀπόζαλα τοῦ δεῖνα νὰ πάρης! (νὰ ἔχης τὸν θάνατον τοῦ δεῖνα! Ἀρά). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποζαλγὰ 1.

2) Βῆμα, βηματισμὸς Πάρ. (Λεῦκ.): Δὲ δάω 'πόδαλο χωρὶς ἐσένα! 3) Ἦχος βημάτων Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ.)

—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Ἀκούω τ' ἀπόδαλά του Κύθν. Ἀκούω ἀπόδαλο Λεῦκ. Συνών. ζάλο.

ἀπόζαρος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ζαρός.

Πολὺ λοξός, σκολιός, στρεβλός ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ ἀπλοῦ: Ζαρός καὶ ἀπόζαρος. Πβ. ἀπόζαβος.

ἀποζάρωμα τό, ἀμάρτ. ἀποζάρωμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀπουζάρωμα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαρώω.

1) Πρᾶγμα ἐκ πλήθους ὁμοίων ὡς χειρίστον ὑπολειφθὲν Σάμ.: Πῆγες καὶ διάλιξις τ' ἀπουζάρωματα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγι. 2) Τὸ νὰ ἐξαλείψῃ τις τὰς πτυχὰς πρᾶγματός τινος, ὥστε καὶ νὰ παύσῃ τοῦτο νὰ εἶναι ζαρωμένον Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

ἀποζαρώω Ἀθῆν. Θράκ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Χίος —ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναῖκ. διηγ. 140 Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 202 ΝΧαλιόρ. Ὑδρείκ. θρύλ. 104 ἀπουζαρώων Σκόπ. 'ποζαρώω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαρώω.

1) Ρικνῶ, συστέλλω τι τελείως Ἀθῆν. κ. ἄ. —ΝΧαλιόρ. ἔνθ' ἄν.: Ἦταν ζαρωμένο τὸ ροῦχο σου, τώρα ποῦ κάθεσαι εἶται τ' ἀποζαρώσῃς Ἀθῆν. Μὲ τεντωμένα τὰ κουρασμένα τους ματάκια ποῦ ἀποζάρωνε τὸ ἀσθενικὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ ΝΧαλιόρ. ἔνθ' ἄν. Καὶ ἀμτβ. ρικνοῦμαι, συστέλλομαι τελείως Ἀθῆν. Θράκ. Σκόπ. Χίος —Α'Εφταλ. ἔνθ' ἄν.: Ἐβράχηκε τὸ ροῦχο καὶ ἐποζάρωσε Χίος Τὸ παιδί εἶναι βοτάνι καὶ ὅσο τὸ χαδένυς μαραίνεται καὶ ἀποζαρώνει Α'Εφταλ. ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ. ἀποβάλλω τὴν ὀρμητικότητα, τὴν ζωηρότητα, καθίσταμαι φιλήσυχος ΔΚαμπούρογλ. ἔνθ' ἄν.: Τώρα ὁ Ἀργύρης ἔχει ἀποζαρώσει, κοίταξε τὴ δουλειά του, τὸ σπιτάκι του, τὰ παιδάκια του καὶ δὲν ἔδιδε κάμμειαν ἀφορμὴν συγκρούσεως πρὸς τὸν παντοδύναμον Σιδέρην. 2) Ἐξαφανίζω τὰς πτυχὰς, ξεζαρώω Πόντ. (Σάντ.) Καὶ ἀμτβ. παύω νὰ εἶμαι ζαρωμένος, διαστέλλομαι Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ὅταν 'ποζαρώσῃ ἡ φακὴ, κατέβασέ την Κύπρ. Ζαρών' καὶ ἀποζαρών' τὸ ξύλον Τραπ.

ἀπόζεμα τό, Λεξ. Περίδ. 'πότζουμα Σύμ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόζεμα. Ὁ τύπ. 'πότζουμα κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ τζουμὶ ἐκ τοῦ ζουμὶ καὶ τζουματίζω ἐκ τοῦ ζεματίζω.

Ἀφέψημα διαφόρων χόρτων. Συνών. ἀποζούμι Α 5.

ἀποζένω (I) ἀμάρτ. 'ποζέω Κύπρ. (Πάφ.) 'ποζέν-νω Κύπρ. 'πογζέν-νω Κύπρ. (Μαραθάσ.) Μετсх. 'πογζεμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποζέω. Διὰ τοὺς εἰς -έν-νω τύπ. ὡς ἐκ τοῦ ἀορ. ἐπόζεσα προελθόντας ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 73.

Βυθίζω τι ἐντὸς ζέοντος ὕδατος πρὸς ταχύτεραν ξήρανσιν καὶ διατήρησιν, ἐπὶ καρπῶν, οἶον σύκων, σταφίδων κττ., ἢ καὶ ἀπεξηραμμένων θαλασσίων διὰ νὰ καταστοῦν μαλακώτερα: Ἐπόγζεσεν τὰ σταφίδκια. Νὰ 'πογζέσης καὶ τ' ἀπόχτιν νὰ μὴ σαρακιάσῃ (ἀπόχτιν = κρέας παστό). Ἐν' 'πογζεμένες οἱ ἐλαιές.

ἀποζένω (II) ἀμάρτ. 'ποζ-ζέν-νω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζένω (II).

